

'Dit boek wil je in één ruk uitlezen.'

VERWOEST

MARGJE
WOODROW

JEUGDTHRILLER

Fotowedstrijd voor mijn nieuwe boek!

Ben je creatief? Houd jij van fotograferen en heb je oog voor sfeer en detail? Voor mijn nieuwe boek ben ik op zoek naar een spannende nieuwe cover, en het lijkt me geweldig als jij me daarbij helpt.

Op margjewoodrow.nl/ontwerpwedstrijd kun je lezen waar mijn nieuwe boek over gaat. Ook vind je er instructies over hoe je jouw foto het best kunt aanleveren. Meedoen kan tot 1 augustus 2017. Samen met de vormgever kies ik de beste foto, waarop we de cover van mijn nieuwe boek gaan baseren!

Wie weet zie jij jouw idee over een jaartje terug in de winkel! Supergaaf, toch?

margjewoodrow.nl/ontwerpwedstrijd

Margje Woodrow

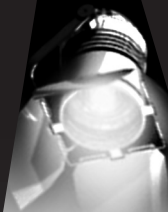

VERWOEST

 UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

*De kunst van de herinnering
is de kunst van de aandacht*

Samuel Johnson

Nog
even
en dan
gaat
mijn show
beginnen.
Wat is het
vandaag een
prachtige dag!
Koud, maar
helder weer. Net
zo helder als in
mijn hoofd. Alsof het
allemaal zo moet zijn.
Ik til het deksel van de
vuilcontainer op en gooi
het doosje pillen erin.
Het etiket met mijn naam heb
ik er eerst vanaf gepeuterd.
Zo, weg ermee. Geen troep meer
om mijn gevoelens te onderdrukken.
Vanaf nu handel ik op eigen kracht.
Tevreden denk ik aan de dingen die ik
heb geregeld. Al moest ik wel het halve
land rond om alles te bemachtigen.
Den Haag, Rotterdam en Veldhoven.
Maar door het reizen had ik ook tijd om alle
details nog eens na te gaan.

A black and white photograph of a stage spotlight. The spotlight is at the top, casting a bright, conical beam of light downwards onto a dark stage floor. The beam of light is the central focus, creating a gradient from white at the top to dark at the bottom. The text is centered within this beam of light.

Een
perfect
optreden
vraagt nu
eenmaal om
een perfecte
voorbereiding.

Ik verheug
me nu al op het
spectaculaire
einde van mijn
show. Het publiek
zal gruwelijk
verrast worden.

Gruwelijk!
Mijn wraak zal zoet
zijn. En dan?
Dan vind ook ik hier
mijn rust.

Thuis wordt gezwegen. Alleen al bij het horen van zijn naam zou mama kunnen instorten. Ze is pas net een week terug uit de instelling.

Maar om nou voor altijd over Milan te zwijgen... Ik weet niet of ik dat wel kan.

Het grind knerpt onder mijn schoenzolen. Ik rits mijn jas dicht. Het lijkt wel alsof het op de begraafplaats altijd een paar graden kouder is. Van alles heb ik meegebracht: een plastic bak met viooltjes, zalmroze rozen en een kleine hark. Ik zet de gieter bij het kraantje. Ik kijk naar de andere graven in Milans rij. De meeste namen ken ik inmiddels uit mijn hoofd. Ook het jaar waarin ze zijn gestorven. Sommige plekken worden netjes bijgehouden met verse bloemen, planten en windlichten. Op het merendeel woekert onkruid en zien de grafstenen groen van de aanslag. Zijn die mensen al vergeten?

Ik ben de enige bezoeker. Op het gekwetter van een paar vogels na is het stil op het kerkhof.

‘Ha,’ zeg ik. ‘Gefeliciteerd, man.’ Ik leg de spullen op de grond en haal de folie van de rozen. ‘Kijk eens, lekker lelijk, hè? Deze kocht jij altijd bij de benzinepomp voor Moederdag, weet je nog?’ Het blijft gek om

mezelf tegen hem te horen praten. Ik hurk, zet het bosje rechtop tegen zijn grijs gespikkelde grafsteen en trek wat onkruid uit de grond. ‘Irritant, wat groeit dat spul snel.’

Milan heeft me geleerd hoe ik het er voorzichtig met wortel en al uit kan trekken. Onderaan bij de stengel vastpakken en in één beweging eruit rukken. ‘Weet je nog dat we vroeger gingen tuinieren bij het graf van opa en oma? En dat we bang waren voor torren en botjes?’

Soms gingen we bij de kindergrafjes kijken. Dan probeerden we te bedenken waaraan ze dood waren gegaan. Eén kind, Sjors, vonden we extra zielig. Zijn plekje stond vol met onkruid, dus gingen we ook bij hem aan de slag.

Terwijl ik met de laatste sprietten bezig ben, lijkt het alsof ik dwars door de aarde kan kijken. Ik zie krioe-lende beestjes op en in zijn kist. Ik ril ervan. Had ik die vieze worm maar nooit gezien toen ze zijn kist lieten zakken. Vlug duw ik het beeld weg uit mijn gedachten.

‘Mama is trouwens weer thuis. Ze ligt nog veel op bed, maar het gaat iets beter. Ik denk niet dat ze het al aankan om naar je toe te komen. Maar ja: ik ben er...’ Ik begin te harken en vraag me af of er wel eens mensen bij Milans graf blijven staan. Zien ze dan dat hij maar achttien jaar is geworden? Of hebben ze het vooral over die jongen die zich bezopen tegen een boom te pletter reed? Bezopen. Dat is wat zich na het ongeluk in razend tempo door onze wijk verspreidde. Zo’n onzin! Zo onterecht!

‘Er is niet eens alcohol in je bloed gevonden,’ fluister ik. ‘Maar dat willen ze dan weer niet horen...’ Ik zucht. ‘Ach, het heeft geen enkele zin om het over die rodde-laars te hebben. Kijk, ik heb ook gele viooltjes gekocht,

best oké toch?’ Ik hou de bak omhoog, alsof ik verwacht dat hij ze kan zien. Daarna graaf ik kuiltjes met mijn handen. Al snel merk ik dat ik meer plantjes moet hebben. Anders ziet het er niet uit.

‘Ben zo terug,’ mompel ik. Zoals altijd hoop ik ergens op een *oké* of *tot zo...*

Een kwartiertje later ben ik terug op het kerkhof met een nieuwe bak plantjes, paarse viooltjes dit keer. Op de kerkklok zie ik dat het al kwart over vijf is. Opschieten! Het is van levensbelang dat ik stipt om zes uur aan tafel zit. Rust, regelmaat en pillen, dat schijnt voor mama de formule te zijn. En zwijgen, vooral zwijgen over hem.

Nog steeds ben ik de enige op het kerkhof. Het lijkt nog stiller te zijn dan net. Doodstil...

Plotseling word ik overvallen door mijn eigen tranen. Het is niet eerlijk! Ons huis had vandaag vol familie en vrienden moeten zitten. Het had moeten ruiken naar Indische rijsttafel, saté en spekkoeke. Milan zou zijn muziekinstallatie naar beneden hebben gehaald. Mijn ouders zouden samen lachen.

Ik snap wat mama bedoelt met dat ze kapot is van binnen. Het liefst ren ik nu heel hard weg. Geen idee waarheen. Gewoon dagen, weken blijven rennen, net zoals in die ene film die Milan en ik zo gaaf vonden.

Toch loop ik door. Ik moet wel. Zijn graf netjes bijhouden is het minste wat ik voor hem kan doen. Misschien voel ik me daarna minder rot. Ik slik mijn tranen weg en veeg onhandig over mijn wangen. Zodra ik in zijn laan ben, schrik ik van geritsel naast me. Of is het achter me? Ik kijk over mijn schouder. Niets. Het zal wel een vogel zijn. Kom op, spreek ik mezelf toe. Het is niets.

Bij zijn graf laat ik van schrik de bak violen uit mijn handen vallen. Plastic scheurt, de plantjes liggen op hun kop, zand over mijn voeten. Ik staar naar wat er in de aangeharkte aarde is geschreven.

DOEN + DURVEN = WAARHEID

Milans favoriete spel. Truth or Dare. Zijn filmpjes waren een hit op YouTube.

Het is alsof iemand mijn luchtpijp dichtknijpt. Wat is dit? Ik kijk wild om me heen. Haalt iemand een mispelijke grap met me uit? 'Hé!' roep ik. 'Kom op dan!' Ik tuur door mijn wimpers naar de grillige schaduwen van de grafstenen.

Dan zie ik de witte envelop. Bij het bosje rozen. Met in zwarte blokletters mijn naam erop. Ik pak hem op. Peuter het plakband los. Mijn huid prikt en de zon schijnt ineens fel in mijn ogen.

Het is een condoleancekaart. Met op de voorkant een simpel, zwart kruis. Eronder staat in sierlijke letters: *Sterkte*. Met trillende vingers vouw ik de kaart open. Als ik de foto zie verstijf ik.

Bloed, veel bloed. Milan ligt met zijn hoofd op het stuur. Doffe, open ogen, een scheve mond. Zijn arm hangt slap uit het raam van zijn rode auto. Glas in zijn zwarte haren.

Kokhalzend wend ik mijn blik af. Tranen springen in mijn ogen, snot vermengd met kots druipt uit mijn neus. 'Sorry,' piep ik. 'Sorry.'

Bij het kraantje gooi ik een plens water in mijn gezicht. Mijn ogen en keel branden. Totale verwarring jaagt als een tornado door mijn hoofd. Met een volle gieter loop ik wiebelig terug naar Milans graf en ik spoel het braaksel weg. Daarna gooi ik er wat aarde overheen. Een vies modderig hoopje ligt voor me. Ik wil de foto en de kaart terug in de envelop stoppen en

ze versnipperen of verbranden. Maar mijn blik blijft toch hangen op de foto. Ik streel met mijn wijsvinger over zijn gezicht. Alsof ik zo het bloed kan wegvegen.

Deze foto moet vlak na zijn ongeluk gemaakt zijn. Maar door wie? Ik weet dat de technische recherche foto's heeft gemaakt. Die heb ik zelf gezien. Maar waren dat niet alleen foto's van Milans auto die compleet in de prak zat? Zijn lichaam was er toen al uit gehaald. Toch...? Ja, ik weet het zeker: ik zag Milan pas toen hij zonder bloed en met zijn ogen dicht in de kist lag. In een kamertje van het mortuarium.

Is er iemand die meer weet? Meer dan de politie? Waarom stuurt iemand me deze afschuwelijke foto? Juist vandaag? Wat wil diegene me duidelijk maken? Ik schud mijn hoofd en word weer misselijk. Had mama dan toch gelijk?

De kerkklok luidt zes keer. Shit, ik ben te laat. Ik moet nu naar huis. Maar ik mag niets laten merken. Anders gaat het weer helemaal mis met mama.

www.politienietbetreden.nl

© 2017 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Arcangel/Violet Gray

Auteursfoto: Maud Lapien, Beeldskepping

Omslagontwerp: twelph.com

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4294 9 (e-book 978 90 261 4295 6)

NUR 284, 285